

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. D.**, zast. JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem, se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2017, č. j. MMB/0161469/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 8. 2020, č. j. 29 A 166/2017 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, Brno – Medlánky (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 2. 2017, č. j. MCBMED/00437/2017, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. MCBMED/00644/2017 (dále též „prvostupňová rozhodnutí“), a tato rozhodnutí potvrdil. Prvním uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, kterého se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že na podzim roku 2016 vybudoval na pozemku parc. č. X v k. ú. M. jímku na odpadní vody na vyvážení bez územního souhlasu, případně územního rozhodnutí stavebního úřadu. Konkrétně byla použita plastová jímka o objemu 10 m³ a vnějších rozměrech: průměr 2,7 m, výška 2,0 m. Za toto jednání uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 179 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 25.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč. Druhým uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně opravil zřejmou nesprávnost v předchozím rozhodnutí tak, že ve výroku o sankci nahradil nesprávně uvedený § 179 odst. 3 písm. c) stavebního zákona správným § 178 odst. 3 písm. c) téhož zákona.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které vyjádřil nesouhlas se závěry správních orgánů, že by se dopustil protiprávního jednání. Napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a spočívá na nesprávném právním posouzení, přičemž se pouze okrajově vypořádává s námitkami žalobce, některé však zůstaly nevyřešeny vůbec. Popis žalobcem spáchaného skutku provedený správními orgány neodpovídá skutečnosti a správní orgány ignorovaly procesní obranu žalobce. Žalobce totiž předmětnou jímku nevybudoval jako novou, ale pouze vyměnil starou jímku za novou, přičemž původní jímka byla na místo osazena bývalým vlastníkem pozemku. Tvrzení správního orgánu I. stupně, že technické parametry nové jímky se neshodují s parametry jímky původní, je zarážející, když správní orgán I. stupně takovou skutečnost nemohl vědět, jelikož kontrola jím prováděná na místě samém byla provedena za situace, kdy měněná jímka již byla zakopána v zemi. Technické parametry a rozměry původní jímky tedy byly pouhou spekulací správního orgánu, když nebylo zjišťováno, zda osazená jímka je skutečně takových rozměrů, jak je uvedeno v projektové dokumentaci. Rovněž konstatování správních orgánů, že osazením jímky mohlo dojít k ohrožení života, je nepodložené. Jímka byla zakopána a životy, zdraví osob ani jejich majetek nemohla ohrozit. Argumentace správních orgánů ohledně rizikovitosti provedeného výkopu nesouvisí s předmětem řízení, když žalobce byl postihován za jednání spočívající ve vybudování jímky. Pro posouzení věci je tedy relevantní samotná jímka, nikoli její výkop, přičemž potenciální ohrožení třetích osob by přicházelo v úvahu pouze, pokud by tyto protiprávně vstoupily na pozemek žalobce. Žalobce se přestupku nedopustil, jednalo se o tzv. udržovací práce, přičemž toto tvrzení správní orgány nevyvrátily.

[3] Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo procesními vadami. Námitku podjatosti úřední osoby žalobce neuplatnil pozdě, jak konstatoval žalovaný, neboť v rámci prvostupňového řízení žalobce žádné okolnosti svědčící o podjatosti nezaznamenal, proto svoji námitku uplatnil v rámci podaného odvolání. O podjatosti svědčí mimo jiné výrok správního orgánu I. stupně, že pokud bude žalobce postupovat dle svého uvážení, lze předpokládat další porušování stavebního zákona, který má pejorativní nádech a jeho interpretace nebyla vytržena z kontextu, jak tvrdí žalovaný. Správní orgán I. stupně dále žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. V rámci ústního jednání byl sice žalobci předložen správní spis a byl vyzván k vyjádření. V předmětnou dobu však nebylo zřejmé, zda správní orgán bude činit další úkony či shromažďovat další podklady, proto nelze nahlédnutí do spisu v rámci ústního jednání považovat za seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Námitka žalovaného, že po dni konání ústního jednání, kdy se žalobce seznámil s obsahem spisu, již do spisového materiálu žádné další podklady nepřibýly, nemůže obstát, neboť takovou skutečnost nemohl žalobce předpokládat.

[4] Správní orgán I. stupně přistoupil k vydání rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností bez zákonného důvodu. Pokud se totiž správní orgán I. stupně dopustil omylu a výrok původního rozhodnutí opřel o jiné než zamýšlené zákonné ustanovení, pak se nejedná o zřejmou nesprávnost, ale o pochybení, které činí původní rozhodnutí nezákonným. Způsob stanovení sankce za přestupkové jednání aplikací bodového systému v rámci správního trestání je nesprávný a nepřezkoumatelný. Žalovaný neobjasnil, z jakého zákonného ustanovení vychází stanovení takového bodového systému pro trestání přestupků, ani nevysvětlil, jakým způsobem jsou bodově hodnoceny konkrétní posuzované skutečnosti. Žalovaný pouze konstatoval, že se jedná o vhodný způsob udělování sankcí. Zejména není zřejmé jakým způsobem probíhá v rámci jednotlivých kategorií přidělování bodů, proto žalobce může těžko brojit proti jemu připsaným bodům za protiprávní jednání. Správní orgány si patrně stanoví výši sankce, kterou chtějí ukládat, a k této částce následně přiřadí určitý počet bodů. Jak jinak si lze vysvětlit, že osobě žalobce byla v projednávané věci uložena sankce ve výši 25.000 Kč a naproti tomu v jiném řízení před správním orgánem byla oběma účastníkům uložena shodně pokuta ve výši 12.500 Kč

pokračování

za přestupek spočívající ve vybudování stavby garáže. Žalobce se neztotožnil s konstatováním žalovaného, že výstavba garáže v porovnání s instalací jímky není kvalitativně závažnější pochybení, než za které byl postihován žalobce.

[5] V doplnění žaloby ze dne 21. 8. 2017 žalobce namítl, že stavební úřad vydal dne 1. 3. 2012 územní souhlas s umístěním zahrádkářské chaty včetně podzemního sklípku a opěrné zídky pod č. j. ÚVŽPZ-176/12, přičemž součástí této stavby bylo rovněž vybudování jímky na odpadní vody. Žalobce se tak nemohl dopustit přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a), ale případně přestupku podle § 178 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, k čemuž však nebylo vedeno žádné dokazování. Dále namítl, že nebylo zjištěno, kdy ke stavbě jímky mělo dojít, a zda proto nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek.

[6] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že lhůta k podání žaloby a jejímu případnému rozšíření uplynula dne 16. 8. 2017, námitkami žalobce uvedenými v doplněních žaloby doručených soudu dne 21. 8. 2017 a dne 21. 11. 2017 se tedy soud nemohl zabývat. Soud současně neshledal důvodu ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro to, že by odpovědnost žalobce za přestupek zanikla pro uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, jelikož žalobce při kontrolní prohlídce provedené stavebním úřadem dne 22. 11. 2016 uvedl, že původní jímka byla novou plastovou jímkou nahrazena asi před dvěma měsíci. Ke spáchání přestupku, který je žalobci kladen za vinu, tak muselo dojít v měsíci září 2016. Jestliže rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 16. 6. 2017, stalo se tak v zákonem předvídané jednoroční lhůtě. Krajský soud dále neshledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými, jelikož je z obou rozhodnutí zřejmé, jak, proč a podle jakých právních předpisů bylo ve věci rozhodnuto, přičemž žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.

[7] V otázce podané námítky podjatosti ze strany žalobce se soud ztotožnil s žalovaným v tom, že námitka podjatosti vznesená žalobcem je nedůvodná. Skutečnosti, které žalobce předestřel v námitce podjatosti, nemohou k naplnění § 14 odst. 1 správního řádu vést. Předně pro shledání podjatosti úřední osoby je irelevantní, jak stavební úřad postupuje ohledně jiných podnětů nebo v jiných řízeních, byť by v těchto jiných věcech vyvíjel žalobce aktivitu. Za důvod pro pochyby o nepodjatosti soud nepovažoval, pokud správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že bude-li žalobce i v budoucnu postupovat podle svého uvážení, lze předpokládat další překračování ustanovení stavebního zákona. Správní orgán I. stupně tato slova použil v souvislosti s hodnocením společenské nebezpečnosti přestupku v reakci na vyjádření žalobce při ústním jednání dne 31. 1. 2017, kde žalobce uvedl, že dle svého názoru neporušil žádné právní předpisy a postupoval v souladu s § 79 odst. 6 stavebního zákona. Žalobce nemůže postupovat při umístění staveb podle svého názoru či odhadu, nýbrž podle zákona, přičemž takovému jednání žalobce je třeba do budoucna preventivně bránit, a to i uložením pokuty. Tento smysl vyplývá z kontextu hodnocení společenské nebezpečnosti stavebním úřadem a soud v něm neshledává nic pejorativního, co by mělo směřovat k pochybnostem o podjatosti oprávněné úřední osoby.

[8] Z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 31. 1. 2017 vyplývá, že žalobce byl seznámen se všemi doklady zařazenými ve správním spisu. Tím by bylo ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu učiněno zadost, pokud by správní orgán I. stupně následně pouze vydal rozhodnutí o přestupku. Tak tomu ovšem podle obsahu spisu není, když po protokolu o ústním jednání je ve správním spisu zařazeno sedm listin – printscreenů webové stránky nahlížení do katastru nemovitostí pořízených dne 2. 2. 2017, z nichž vyplývá vlastnictví a způsob ochrany dotčených pozemků žalobce a pozemků sousedících. Teprve následně je ve spisu zařazeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku žalobce. Ze správního

spisu nevyplývá, že by s těmito listinami byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Jelikož však uvedené prinstcreeny obsahují pouze informace veřejně dostupné na internetu a jelikož jejich obsah se nijak nepromítl do rozhodnutí o přestupku, dospěl soud k závěru, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[9] Jímka umístěná žalobcem na předmětný pozemek je považována za výrobek plnicí funkci stavby dle § 2 odst. 3 věta třetí stavebního zákona, a i když v souladu s § 103 odst. 1 písm. e) bod 16 stavebního zákona nevyžaduje ke svému umístění stavební povolení ani ohlášení, je pro její umístění nezbytné územní rozhodnutí nebo územní souhlas podle § 76 odst. 1, resp. § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Pro tento závěr je nevýznamné, že dříve na stejném místě byla betonová jímka vystavěná právním předchůdcem žalobce a v zásadě ani to, jaké byly velikosti těchto jímek. Proto ani nebylo třeba fyzicky zjišťovat, jaké parametry nová jímka má. Pokud v této souvislosti žalobce namítá, že mohl na místo umístit jímku menších rozměrů, není takové hypotetické tvrzení pro věc relevantní. Z žalobcem předložené projektové dokumentace a z jeho vyjádření před stavebním úřadem je zjevné, že žalobce nejprve musel odstranit starou betonovou jímku a následně do zvětšeného výkopu umístit novou plastovou jímku. Závěr stavebního úřadu, že tak mohlo dojít k ohrožení života, zdraví osob nebo zvířat, k ohrožení životního prostředí a majetku je pak zcela logický. Žalobce přitom není trestán za provedení výkopu, ale za komplex činností souvisejících s výměnou jímky, k nimž si neobstaral potřebné veřejnoprávní povolení.

[10] Je zřejmé, že žalobce neprováděl žádné opravy původní betonové jímky, nýbrž tuto jímku jako celek odstranil a nahradil ji větší jímku plastovou. Jednání žalobce tudíž nelze podřadit pod údržbu stavby; šlo o umístění výrobku plnicího funkci stavby, pro nějž bylo nezbytné územní rozhodnutí podle § 76 odst. 1 nebo územní souhlas podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Jestliže si žalobce před umístěním jímky územní rozhodnutí ani souhlas neobstaral, dopustil se přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jak správně uzavřely správní orgány. Správní orgány pak poměrně srozumitelně vysvětlily, jak a proč k udělení pokutě dospěly včetně parametrů užitého bodového systému. Žalobce má pravdu v tom, že správními orgány použitý bodový systém, na jehož základě mu byla vyměřena pokuta, není stanoven zákonem, ani jiným předpisem. Na druhou stranu zákon o přestupcích stanoví jen obecně skutečnosti, které má správní orgán při ukládání sankce zohlednit, přičemž způsob výkladu a aplikace těchto skutečností ponechává na správním orgánu. Správní orgán I. stupně pro tyto účely vytvořil bodový systém, jehož parametry v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou patrné úvahy, které k uložení této pokuty vedly a které nejsou zjevně svévolné, považoval soud tento způsob určení sankce za možný a nevybočující ze zákonných mezí. Uložená pokuta navíc činí 5 % ze zákonné maximální sazby, což s ohledem na okolnosti případu a možné následky vybudování jímky bez územního souhlasu soud označil jako spíše mírnější postih žalobce. Pokud se žalobce dovolával výše pokuty uložené v jiném řízení týkajícím se neoprávněné výstavby garáže, pak taková argumentace nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti výše pokuty v projednávané věci, neboť každý přestupek musí správní orgán hodnotit jednotlivě vzhledem ke specifickým okolnostem případu.

[11] Soud nepovažoval za vadné ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně o opravě zřejmých nesprávností, když správní orgán I. stupně postupoval dle § 70 odst. 1 správního řádu, neboť opravoval identifikaci právního předpisu ve výroku o sankci, a vydal tedy opravné rozhodnutí. Z obsahu a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobci byla ukládána pokuta podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, a proto bylo uvedení § 179 odst. 3 písm. c) tohoto zákona ve výroku o sankci zřejmou nesprávností – překlepem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl tento rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jakož i rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud se totiž řádně nevypořádal s námitkami stěžovatele a napadený rozsudek vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány se náležitě nevypořádaly s tvrzením stěžovatele, že předmětnou jímku nevybudoval stěžovatel jako novou, ale pouze přistoupil k výměně jímky, která byla na místo osazena bývalým vlastníkem pozemku. Správní orgány však neprověřily skutečnosti, které stěžovatel stran původní jímky uvedl, kdy se jednalo o skutečnosti stěžejní pro učinění závěru ohledně spáchání přestupku stěžovatelem, neboť pokud by se na místě již jímka nacházela, nemohl se stěžovatel dopustit jednání, které má spočívat ve vybudování jímky. Technické parametry či rozměry původní jímky a její případný nesoulad s jímku novou byly čistou spekulací správního orgánu, jelikož kontrola správního orgánu na místě samém byla prováděna v situaci, kdy měněná jímka již byla zakopána v zemi. Nebylo ani nijak zjišťováno, zda osazená jímka je skutečně takových rozměrů, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, závěry žalovaného o rozměrech původní a nové jímky jsou tedy zcela nepodložené. Nepřezkoumatelný je také způsob stanovení sankce za přestupek žalobce prostřednictvím bodového systému, jelikož není znám zákonný podklad předmětného bodového systému, kdy stěžovatel požádal, aby mu tento bodový systém byl předložen, a to v úplné podobě včetně jednotlivých kategorizací a bodového ohodnocení konkrétních okolností. Žalovaný však danou otázku neobjasnil, pouze konstatoval, že se jedná o vhodný způsob ukládání sankcí. Uložená sankce však není ničím podložena a její výše nepřiměřeně vysoká. Způsob stanovení sankce přitom musí vycházet ze zákona a není možné přisvědčit postupu správních orgánů, které nejsou nadány pravomocí činit vše, co zákon nezakazuje, ale naopak jsou oprávněny činit pouze to, co zákon dovoluje. Není-li ve vztahu k projednávané přestupkové věci zákonem definován bodový systém, jako je tomu např. u přestupků v dopravě, pak správní orgány nejsou oprávněny takový bodový systém samy tvořit a aplikovat.

[13] Stěžovatel nevybudoval jímku na odpadní vody, neboť pouze vyměnil stávající jímku za novou. Stěžovatel se tedy žádného přestupkového jednání nedopustil ani dopustit nemohl, prováděl pouze udržovací práce. Správní orgán I stupně postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, neboť stěžovateli neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. V rámci ústního jednání byl stěžovateli předložen spis a stěžovatel byl vyzván k vyjádření ve věci, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl další postup ve věci v podstatě připraven a vyjádření žalobce jej vůbec nezajímalo. V danou dobu pak nebylo zřejmé, zda správní orgán na základě skutečností uvedených stěžovatelem bude činit další úkoly či shromažďovat další podklady, proto nelze nahlédnutí do spisu v rámci ústního jednání považovat za seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. II. ÚS 329/04, z něhož vyplývá, že je porušením principu právního státu, pokud správní orgán nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění. Úvaha krajského soudu, zda v projednávaném případě měla uvedená vada řízení za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, je ryze spekulativní, neboť soud nemůže mít vědomost, jaké důkazy by stěžovatel v reakci na nově založené podklady navrhoval a jaké další skutečnosti by ve věci uváděl.

[14] Nezákonné je také rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností správním orgánem I. stupně, který k takovému postupu přistoupil bez zákonného důvodu. Pokud se správní orgán I. stupně dopustil omylu, když výrok rozhodnutí opřel o jiné než zamýšlené zákonné ustanovení, pak se nejedná o zřejmou nesprávnost, ale o omyl, který činí původní rozhodnutí nezákonným. Nebylo možné pochybení správního orgánu I. stupně zhojit vydáním rozhodnutí o opravě

zřejmých nesprávností, nýbrž pouze zrušením tohoto vadného rozhodnutí. Krajský soud postupoval v rozporu se zákonem rovněž v tom, že nepřihlédl k podáním stěžovatele doručeným soudu dne 21. 8. 2017 a 21. 11. 2017. Zejména v případě posledně uvedeného nelze argumentovat opožděností podání s odkazem na obsah § 71 odst. 2 s. ř. s., jelikož krajský soud svým přípisem ze dne 18. 9. 2017, č. j. 29 A 166/2017 - 37, stěžovateli zaslal vyjádření žalovaného k žalobě a určil mu lhůtu k podání repliky v délce jednoho měsíce ode dne doručení tohoto přípisu, který byl stěžovateli doručen dne 1. 11. 2017. Vyjádření stěžovatele doručené krajskému soudu dne 21. 11. 2017 je včas podanou replikou k vyjádření žalovaného, o možnosti jejíhož podání byl stěžovatel soudem výslovně poučen. K obsahu tohoto podání tedy mělo být v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s. přihlédnuto a krajský soud se s ním měl vypořádat.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci krajským soudem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož i rozsudku krajského soudu, která měla dle stěžovatele spočívat v tom, že se krajský soud řádně nevypořádal s námitkami stěžovatele a napadený rozsudek vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány se náležitě nevypořádaly s tvrzením stěžovatele, že předmětnou jímku nevybudoval stěžovatel jako novou, ale pouze přistoupil k výměně jímky, která byla na místo osazena bývalým vlastníkem pozemku. Technické parametry či rozměry původní jímky a její případný nesoulad s jímkou novou měly být čistou spekulací správního orgánu, jelikož kontrola správního orgánu na místě samém byla prováděna v situaci, když měněná jímka již byla zakopána v zemi. Za nepřezkoumatelný označil stěžovatel rovněž způsob stanovení sankce prostřednictvím bodového systému, jelikož tento systém nevznikl na základě zákonného podkladu.

[19] K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka

pokračování

klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).

[20] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajských soudů je v judikatuře Nejvyššího správního soudu rovněž hojně pojednána (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[21] Zdejší soud dospěl v otázce namítané nepřezkoumatelnosti k závěru, že rozhodnutí žalovaného ani rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Správní orgány totiž náležitě předestřely své úvahy ohledně spáchání přestupku ve smyslu § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, přičemž se vypořádaly též s tvrzeními stěžovatele, že nespáchal předmětný přestupek, když pouze vyměnil stávající jímku za novou, a žádnou jímku tedy nevybudoval. Správní orgán I. stupně zejména v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k tomuto uvedl, že stavba jímky prováděná stěžovatelem podléhá posouzení ze strany stavebního úřadu, jelikož velikost, hloubka, materiál a další technické parametry výrobku plnícího funkci stavby se zcela jistě neshodují s technickými parametry jímky odstraňované, tudíž se jedná o stavbu novou, a ne o práce udržovací. Správnímu orgánu I. stupně nadto nebylo doručeno a ani z úřední činnosti neeviduje žádné opatření, které by stěžovatele opravňovalo k provedení stavby zabudování jímky na předmětném pozemku. Tyto úvahy pak rozvinul žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí v souvislosti s reakcí na odvolací námítky stěžovatele, kdy uvedl, že z žádosti o dodatečné povolení stavby jímky vyplývají rozměry původní i nové jímky, přičemž tuto dokumentaci zpracoval autorizovaný inženýr a správní orgán neměl důvod odvolatelem předložené doklady zpochybnit. Ztotožnil se pak se závěrem správního orgánu I. stupně, že v posuzovaném případě nemůže být odvolatelem tvrzená pouhá výměna jímky (o objemu 10 m³) považována za údržbu staré jímky o objemu 5 m³. Nejde tedy o žádnou spekulaci správního orgánu ani o jeho protiprávní postup, ale o logické závěry vycházející z odvolatelem předložených podkladů. V této souvislosti je nutno odmítnout požadavek stěžovatele na další zjišťování a porovnání rozměrů původní a nové jímky, když sám stěžovatel správním orgánům předložil projektovou dokumentaci zhotovenou autorizovaným inženýrem, ve které jsou uvedené rozměry přehledně zpracovány. Za takové situace tedy nebylo povinností správních orgánů dále ověřovat, zda rozměry jímky původní a nové skutečně odpovídají projektové dokumentaci, kdy navíc rozměry nové jímky vyplývají též z tvrzení stěžovatele uvedených v protokolu o průběhu kontrolní prohlídky ze dne 22. 11. 2016, č. j. MCBMED/03591/2016. Správní orgány tedy dostatečně zjistily skutkový stav věci týkající se rozměrů jímky původní a jímky nové, přičemž tyto použily jako podklad pro závěr, že se stěžovatel dopustil jednáním spočívajícím ve vybudování odpadní jímky bez příslušného povolení (tj. územního rozhodnutí či souhlasu) přestupku dle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.

[22] Ani správními orgány zvolený způsob stanovení sankce spočívající v bodovém hodnocení jednotlivých kritérií dle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990, přestupkového zákona, nezakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Kasační soud připomíná, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správní diskrece soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil namísto správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh stěžovatele, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Z judikatury zdejšího soudu pak dále plyne, že správní orgány se při ukládání trestu musí zabývat kritérii, která zákon stanovuje (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78). Takový postup je výrazem principu zákonnosti trestu, jenž tvoří společně s principem individualizace trestu základní pravidla, která správní orgány musí v rámci správního trestání dodržovat. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s).

[23] Podle § 12 odst. 1 přestupkového zákona (účinného v době spáchání přestupku) *při určení druhu sankce a její výměry se přihlídně ke závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, ke okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pobídkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[24] Správní orgány výši uložené sankce přezkoumatelným způsobem odůvodnily, když správní orgán I. stupně na téměř dvou stranách srozumitelným způsobem rozvedl důvody pro uložení konkrétní výše sankce stěžovateli, a to ve vazbě na kritéria vymezená ve výše citovaném ustanovení přestupkového zákona (srov. s. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný pak k tomuto na s. 6 napadeného rozhodnutí doplnil, že příslušné kategorie, které byly hodnoceny bodovým systémem na základě charakteru protiprávního jednání žalobce, vychází z § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Dle žalovaného správní orgán I. stupně při stanovení pokuty stěžovateli nevybočil se zákonných mezí. Na závěru ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů pak nemůže ničeho změnit využití bodového systému k hodnocení míry naplnění jednotlivých zákonných kritérií pro určení druhu sankce a její výměry dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Stanovení a aplikace bodového systému pro zhodnocení jednotlivých kritérií totiž v posuzovaném případě nevybočuje ze zákonných mezí, tak jak jsou stanoveny v citovaném § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Při stanovení sankce stěžovateli správní orgán I. stupně vážil všechna zákonná kritéria, tato podrobně rozebral a zhodnotil vzhledem ke zjištěným skutečnostem posuzovaného případu. Dospěl přitom k řádně odůvodněnému závěru, že je na místě stěžovateli uložit pokutu ve výši 25.000 Kč. Na zákonnost uložené pokuty přitom nemůže mít vliv skutečnost, že správní orgán I. stupně při aplikaci zákonných kritérií použil pomůcku - bodový systém, jímž naplnění jednotlivých kritérií ohodnotil vzhledem ke zjištěným skutečnostem v posuzované věci. V tomto smyslu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že § 12 odst. 1 přestupkového zákona stanoví jen obecně skutečnosti, které má správní orgán při ukládání sankce uvážit, způsob výkladu a aplikace těchto skutečností však ponechává na správním orgánu. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud vedeny snahou o zpřehlednění aplikace jednotlivých zákonných kritérií pro ukládání sankcí použily v rámci výkonu svého správního uvážení ohledně

pokračování

stanovení výše sankce bodový systém, pomocí něhož hodnotily jednotlivá v zákoně uvedená kritéria. Taková správní praxe není v rozporu se zákonem a naopak slouží k větší transparentnosti rozhodování správních orgánů v přestupkových věcech. Bodový systém použitý správními orgány spočívá ve stanovení váhy jednotlivým zákonným kritériím pro stanovení výše sankce pomocí určitého bodového ohodnocení, přičemž v rámci jednotlivých kritérií dále uvádí typové okolnosti, které je v rámci daného kritéria možné vzít v úvahu. Fakticky se dle Nejvyššího správního soudu jedná o pomůcku, která umožňuje do určité míry objektivizovat úvahy o výši trestu a tyto úvahy odůvodnit. Takový systém nelze považovat *a priori* za rozporný se zákonem.

[25] K namítané nepřiměřenosti výše uložené pokuty zdejší soud odkazuje na závěry již citovaného rozsudku sp. zn. 1 Afs 1/2012, v němž zdejší soud vyslovil, že „[s]oudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nabrát správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“ Z výše uvedeného vyplývá, že otázkou přiměřenosti se správní soudy mohou zabývat pouze v případě, že stěžovatel učiní výslovný návrh na moderaci uložené pokuty, což se však v posuzovaném případě nestalo. Pokud by stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem takový návrh na moderaci učinil, mohl by ovšem soud o výši sankce samostatně uvážit, přičemž by nebyl pomůckou použitou správními orgány k aplikaci zákonných kritérií pro stanovení sankce vázán.

[26] Stěžovatel nevysvětlil, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud tedy pouze obecně konstatuje, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, přičemž veškeré závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Z napadeného rozsudku je především zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a jaké důvody jej vedly k jeho vydání. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[27] Zdejší soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že se nedopustil přestupku, neboť pouze provedl výměnu stávající jímky za novou, což stěžovatel považoval za provádění tzv. udržovacích prací.

[28] Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona *stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.* (Podtržení doplněno.)

[29] Podle § 3 odst. 4 stavebního zákona *údržbou stavby se rozumějí práce, jimiž se zabezpečuje její dobrý stavební stav tak, aby nedocházelo ke znehodnocení stavby a co nejvíce se prodloužila její užitelnost.*

[30] Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona *umístovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit vliv jejich užívání na území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.*

[31] Podle § 79 odst. 6 stavebního zákona *rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují stavební úpravy a udržovací práce.* (Podtržení doplněno.)

[32] Podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že *v rozporu s § 76 provede činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí nebo veřejnoprávní smlouva nebo územní souhlas anebo regulační plán.*

[33] Z obsahu správního spisu, zejména ze stěžovatelem předložené projektové dokumentace v rámci řízení o dodatečném povolení stavby a z jeho vyjádření uvedeného v protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 22. 11. 2016, č. j. MCBMED/0359/2016, vyplývá, že stěžovatel na svém pozemku provedl výměnu staré odpadní jímky za novou, aniž by disponoval patřičným rozhodnutím či jiným úkonem stavebního úřadu ve smyslu § 76 odst. 1 stavebního zákona. Kasační soud přitom nepřisvědčil stěžovateli, že by výměnou jímky, která navíc dosahovala větších rozměrů než jímka původní, jak plyne z projektové dokumentace založené ve správním spise, prováděl pouze tzv. udržovací práce, a nepotřeboval tak územní rozhodnutí či územní souhlas dle § 79 odst. 6 stavebního zákona. Jak plyne z dikce § 3 odst. 4 stavebního zákona, údržbu stavby představují práce, jimiž se zabezpečuje dobrý stavební stav stavby. Nemá tedy docházet k jejímu znehodnocení, ale naopak by se měla co nejvíce prodloužit její užitelnost (viz Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M. *Stavební zákon - online komentář*. C. H. Beck Praha, 2015, komentář k § 3, dostupné z informačního systému beck-online). V rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 - 69, pak zdejší soud vyslovil, že „[s]tavební práce, kterými se mění vzhled stavby a zasahuje do nosných konstrukcí, a které nejsou prováděny v souladu s ověřenou projektovou dokumentací stavby (či dokumentací skutečného provedení stavby), nejsou udržovacími pracemi ve smyslu § 3 odst. 4 stavebního zákona (...).“ V návaznosti na tyto závěry pak v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017 - 32, kasační soud konstatoval, že „*udržovat lze jen existující a v zásadě funkční stavby vybavené příslušnou projektovou dokumentací, která také umožňuje ověřit soulad provedených prací s touto dokumentací. Jestliže v posuzovaném případě již došlo ke znehodnocení či faktickému zániku stavby (zanesení loviště nánosy bahna atd.) v takové míře, že dlouhodobě neslouží a ani nemůže sloužit svému účelu, a ke této stavbě nota bene neexistuje žádná dokumentace ověřená ve stavebním řízení, žádné udržovací práce zde nepřipadají v úvahu. Údržba slouží k běžným opravám a odstranění či opravě běžného opotřebení jinak funkční stavby – nikoli ke znovuvytvoření stavby nové na půdorysu nepatrných zbytků stavby historické (o jejíž existenci i tak přetrvávají pochybnosti).*“ V posuzovaném případě, jak přílehavě konstatoval též krajský soud, je zřejmé, že stěžovatel neprováděl žádné opravy či jinou údržbu původní odpadní jímky zajišťující kroky, ale naopak tuto původní betonovou jímku odstranil a nahradil ji plastovou jímku o větším objemu. Jednání stěžovatele tedy nelze klasifikovat jako provádění udržovacích prací ve výše předestřenému smyslu, neboť šlo o umístění výrobku plnění funkce stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona (k tomuto pojmu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008 - 78, č. 2394/2011 Sb. NSS), pro jehož umístění si byl stěžovatel povinen opatřit územní rozhodnutí nebo územní souhlas [§ 76 odst. 1 stavebního zákona]. Správní orgány, jakož i krajský soud, tedy dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel se dopustil přestupku dle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, pokud si před umístěním nové jímky neobstaral územní rozhodnutí případně územní souhlas.

[34] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s námitkou stěžovatele, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* Z protokolu o ústním jednání ze dne 31. 1. 2017, č. j. MCBMED/00391/2017/Hos, vyplývá, že stěžovatel byl seznámen se všemi doklady založenými ve správním spise ke dni konání ústního jednání, přičemž součástí protokolu je též vyjádření stěžovatele ke zjištěným skutečnostem. Za takové situace by povinnost správního orgánu vyjádřená v § 36 odst. 3 správního řádu vůči stěžovateli byla splněna v případě, že by již správní spis nebyl doplňován o další podklady, jak ostatně přílehavě konstatoval krajský soud. Pro zachování práva vyjádřeného v § 36 odst. 3 správního řádu je totiž dostatečné, pokud

pokračování

je účastník seznámen s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již správní spis není doplňován o další důkazy (viz rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011 - 619, nebo ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS). V posuzované věci se tak však nestalo, protože z obsahu správního spisu je zřejmé, že po ústním jednání bylo do správního spisu zařazeno dalších sedm listin, printscreenů webové stránky nahlížení do katastru nemovitostí pořízených dne 2. 2. 2017, z nichž vyplývá vlastnictví a způsob ochrany dotčených pozemků stěžovatele a pozemků sousedících. Současně ze správního spisu nevyplývá, že by se s těmito listinami mohl stěžovatel seznámit a vyjádřit se k nim. Nejvyšší správní soud však má shodně s krajským soudem za to, že uvedené pochybení spočívající v neseznámení stěžovatele s dodatečným doplněním spisového materiálu nemá v posuzovaném případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Uvedené listiny totiž obsahují pouze informace veřejně dostupné na webových stránkách katastru nemovitostí, které však nebyly nijak použity v rozhodnutích správních orgánů o spáchání přestupku.

[35] Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, pokud vydal rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností. Podle § 70 věty první a druhé správního řádu provede opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 2. 2017 rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, č. j. MCBMED/00644/2017/Hos, kterým opravil výrok II. rozhodnutí ze dne 15. 2. 2017, č. j. MCBMED/00437/2017, tak, že namísto § 179 odst. 3 písm. c) stavebního zákona uvedl v tomto výroku § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Správní orgán v posuzovaném případě postupoval zcela v souladu s výše citovaným § 70 správního řádu, když zjevnou nesprávnost spočívající v chybném označení zákonného ustanovení, podle kterého byla stěžovateli uložena pokuta za spáchání přestupku, napravil vydáním opravného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[i]nstitut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu z roku 2004 lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení naopak nelze měnit vlastní obsah rozhodnutí“ (viz rozsudek NSS 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS). Z odůvodnění opravovaného rozhodnutí, jakož i z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovateli byla ukládána za spáchání přestupku pokuta dle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, pročez bylo uvedení § 179 odst. 3 písm. c) tohoto zákona ve výroku o sankci zřejmou nesprávností, a současně opravným rozhodnutím nedošlo k žádné změně opravovaným rozhodnutím stanovených práv a povinností (srov. *a contrario* výše citovaný rozsudek sp. zn. 1 Afs 58/2009). Ve smyslu právě citovaných závěrů lze tedy uzavřít, že uvedení chybného zákonného ustanovení ve výroku rozhodnutí mělo v posuzovaném případě charakter zjevného omylu, a správní orgán I. stupně tak byl oprávněn napravit tento omyl vydáním opravného rozhodnutí.

[36] Stěžovatel dále namítal pochybení krajského soudu, které mělo spočívat v tom, že tento nepřihlédl k podání žalobce ze dne 21. 8. 2017 (doplnění žaloby) a ze dne 21. 11. 2017 (replika žalobce). Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 6. 2017. Lhůta k podání žaloby a jejímu případnému rozšíření tedy uplynula dne 16. 8. 2017 [§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.]. Ze spisu městského soudu vyplývá, že žalobce podal dne 3. 7. 2017 žalobu ke krajskému soudu, přičemž tuto doplnil dne 21. 8. 2017 a dále soudu zaslal repliku k vyjádření žalovaného ze dne 20. 11. 2017.

[37] Kasační soud se nemůže zcela ztotožnit se závěry krajského soudu, jenž konstatoval, že se nemůže zabývat námitkami obsaženými ve výše uvedených podáních stěžovatele, jelikož tyto byly uplatněny po zákonné koncentraci řízení. Zdejší soud však v této souvislosti

upozorňuje, že řádně a včas uplatněný žalobní bod lze dále rozvíjet i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Je tedy možné prohlubovat argumentaci či přinášet argumenty zcela nové, avšak za předpokladu, že takové argumentační rozšíření nemění nic na podstatě žalobního bodu, tj. nedochází k přetvoření žalobního bodu tak, že by poukazoval na jiný aspekt nezákonnosti rozhodnutí či vady řízení (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Wolters Kluwer ČR, Praha, 2019, s. 571; dále srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Afs 41/2011 - 178, č. 2547/2012 Sb. NSS). Krajskému soudu lze přisvědčit v tom smyslu, že některé z námitek uvedených v doplnění žaloby a replice představují skutečně nové žalobní body, které byly uplatněny po lhůtě pro podání žaloby, a soud se jimi tedy správně nezabýval. Jedná se především o námitku stěžovatele stran nesprávné klasifikace jeho přestupkového jednání pod § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, když případné přestupkové jednání stěžovatele mělo být klasifikováno dle § 178 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Stěžovatel však dále v doplnění žaloby poukazoval na v předmětné věci vydaný územní souhlas s umístěním stavby zahrádkářské chaty včetně podzemního sklípku a opěrné zídky ze dne 1. 3. 2012, č. j. UVŽPZ-176/12, kdy součástí této stavby bylo rovněž vybudování jímky na odpadní vody. Tuto námitku je přitom třeba považovat za rozšíření stěžovatelovy dosavadní žalobní argumentace, ve které stěžovatel uváděl, že předmětnou jímku nevybudoval jako novou, ale pouze přistoupil k výměně jímky, která se na místě nacházela již v minulosti. S podstatou této žalobní argumentace rozvinuté v doplnění žaloby se však krajský soud vypořádal v bodu 16. napadeného rozsudku, kde dospěl k závěru, že pro umístění předmětné jímky si měl stěžovatel obstarat územní rozhodnutí nebo územní souhlas. V této souvislosti dále soud konstatoval, že „[p]ro tento závěr je nevýznamné, že dříve na stejném místě byla betonová jímka vystavěná právním předchůdcem žalobce a v zásadě ani to, jaké byly velikosti těchto jímek. Proto ani nebylo třeba fyzicky zjišťovat, jaké parametry nová jímka má.“

[38] Krajský soud se pak navzdory svému závěru o nepřipustnosti pozdě uplatněných žalobních bodů vyjádřil též k námitce stěžovatele obsažené v podané replice, dle které neměl stěžovatel v den konání ústního jednání dostatek prostoru pro seznámení se s obsahem listin založených ve správním spisu, přičemž tuto námitku je nutno rovněž považovat za rozvinutí již uplatněného žalobního bodu, že správní orgán I. stupně v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu stěžovateli neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud v bodu 15. napadeného rozsudku konstatoval, že „[z] protokolu o ústním jednání před stavebním úřadem ze dne 31. 1. 2017 vyplývá, že žalobce byl seznámen se všemi doklady zařazenými ve správním spisu (pokud snad žalobce nyní tvrdí, že neměl dostatek času se s nimi seznámit, nic takového z protokolu nevyplývá).“ Nejvyšší správní soud tedy v této souvislosti uzavírá, že ačkoli krajský soud nesprávně uvedl, že nemohl přihlídnout k argumentaci uvedené v doplnění žaloby a v replice z důvodu jejich pozdního podání, současně se vypořádal s tvrzeními stěžovatele v těchto podáních obsaženými, která představovala rozvinutí již v žalobě uplatněných bodů, protože výše nastíněný nepřesný závěr krajského soudu nemá vliv na zákonnost posouzení věci samé. Pouze na okraj zdejší soud dodává, že poučení stěžovatele o lhůtě k podání repliky k vyjádření žalovaného vychází z § 74 odst. 1 s. ř. s., přičemž však toto poučení nemá vliv na závěr o včasnosti v replice uplatněných nových žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2018, č. j. 4 Afs 229/2018 - 26).

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[40] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu

pokračování

nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu